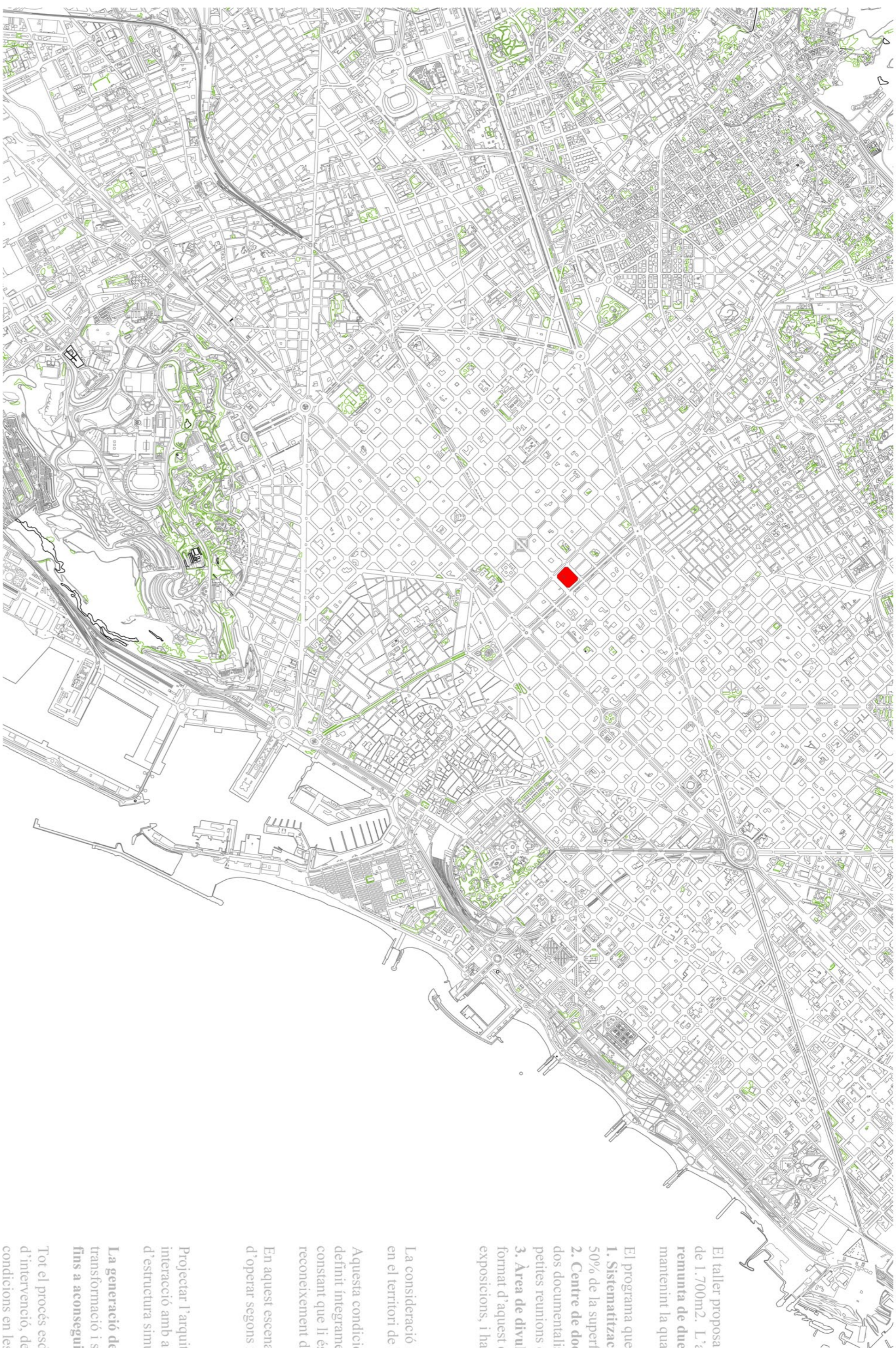

El projecte és una proposta de solució per a una futura ampliació de la fundació Tàpies mitjançant una remunta i una reordenació estructural del programa i de les circulacions.

encàrreg - ampliació - remunta

El taller proposa resoldre una ampliació de la Fundació Antoni Tàpies amb una superfície total de 1.700m². L'ampliació haurà de completar la segona planta de l'edifici i resoldre una remunta de dues plantes més, intervenint, si cal, sobre el sistema de comunicacions general i mantenint la qualitat de la il·luminació natural de les sales actuals.

El programa que es proposa consisteix de tres parts diferenciades:

1. Sistematització i ampliació de les sales d'exposició temporal. Aquests espais ocuparan el 50% de la superfície ampliatada.
2. Centre de documentació i recerca vinculat a la biblioteca. Ha d'ofrir espai de treball per a dos documentalistes i permetre el treball individual i en grups per als investigadors, així com petites reunions de treball.
3. Àrea de divulgació dels fons de la Fundació, l'obra anomenada Arts Combinatòries. El format d'aquest espai ha de fer possible l'accés directe a la documentació, com a alternativa a les exposicions, i ha de ser accessible des del centre de documentació.

temporalitat - rehabilitació

La consideració del temps és clau per entendre l'arquitectura, especialment quan aquesta es mou en el territori de la rehabilitació de l'entorn constructiu.

Aquesta condició temporal substitueix l'objectivitat d'un espai estable essencialment inalterable, definit integrant a priori, per la subjectivitat de l'espai relatiu, sotmès a un estat de modificació constant que li és consubstancial; substitueix la seguretat en el coneixement i control de l'espai pel reconeixement de pautes i processos que responen a un esdevenir incert i en ràpida evolució.

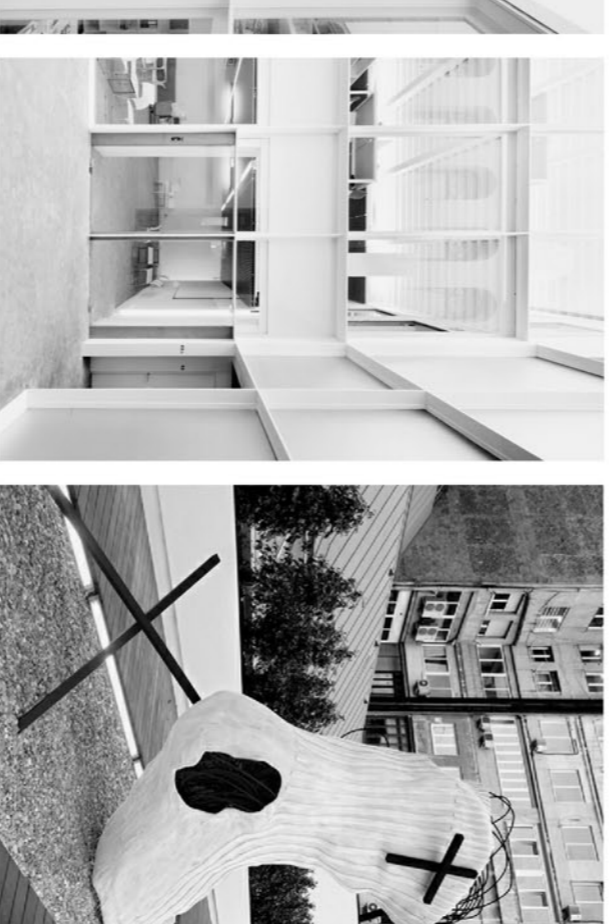
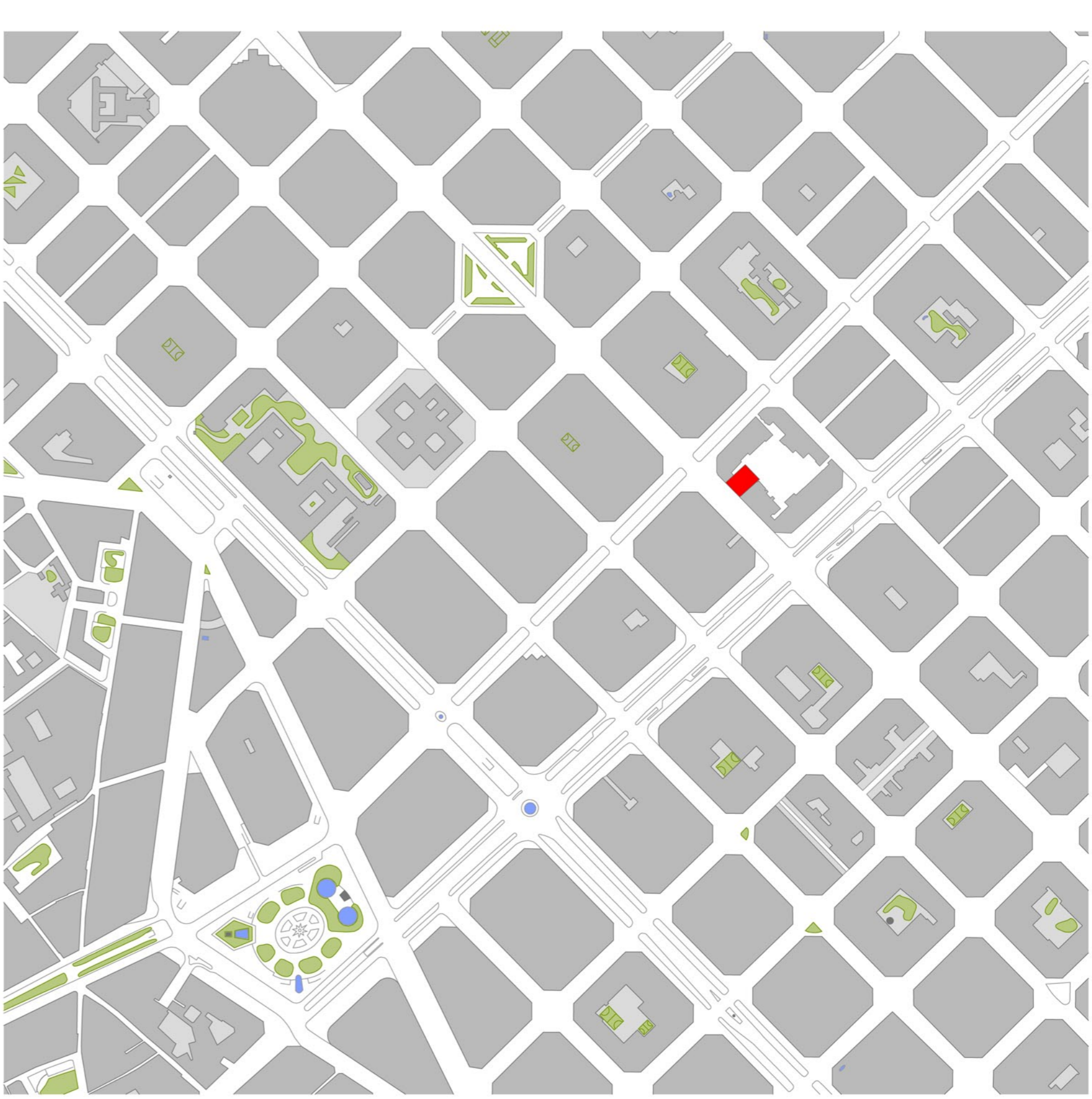
En aquest escenari, la forma no es determina sinó que resulta d'adoptar una estratègia: d'operar segons regles de joc per tal que pugui produir-se, renovar-se i desenvolupar-se.

procés - estratègia - estable - adaptable

Projectar l'arquitectura en el temps significa pensar en arquitectura com a procés obert -en interacció amb aquestes forces- no com un resultat final, el projecte evoluciona en termes d'estructura simultàniament estable i adaptable.

La generació de forma s'aborda a des de la lògica dels processos. I les estratègies de transformació i serà continuament sotmesa a les condicions de camp del programa i del context fins a aconseguir un estat d'equilibri provisional.

Tot el procés esdevé relacional; descansa en les propietats d'enllaç de les diferents escales d'intervenció, de manera que no té sentit el registre de cadascun dels objectes aïlladament sinó les condicions en les que entren en contacte.

Façana de la Fundació Tàpies.

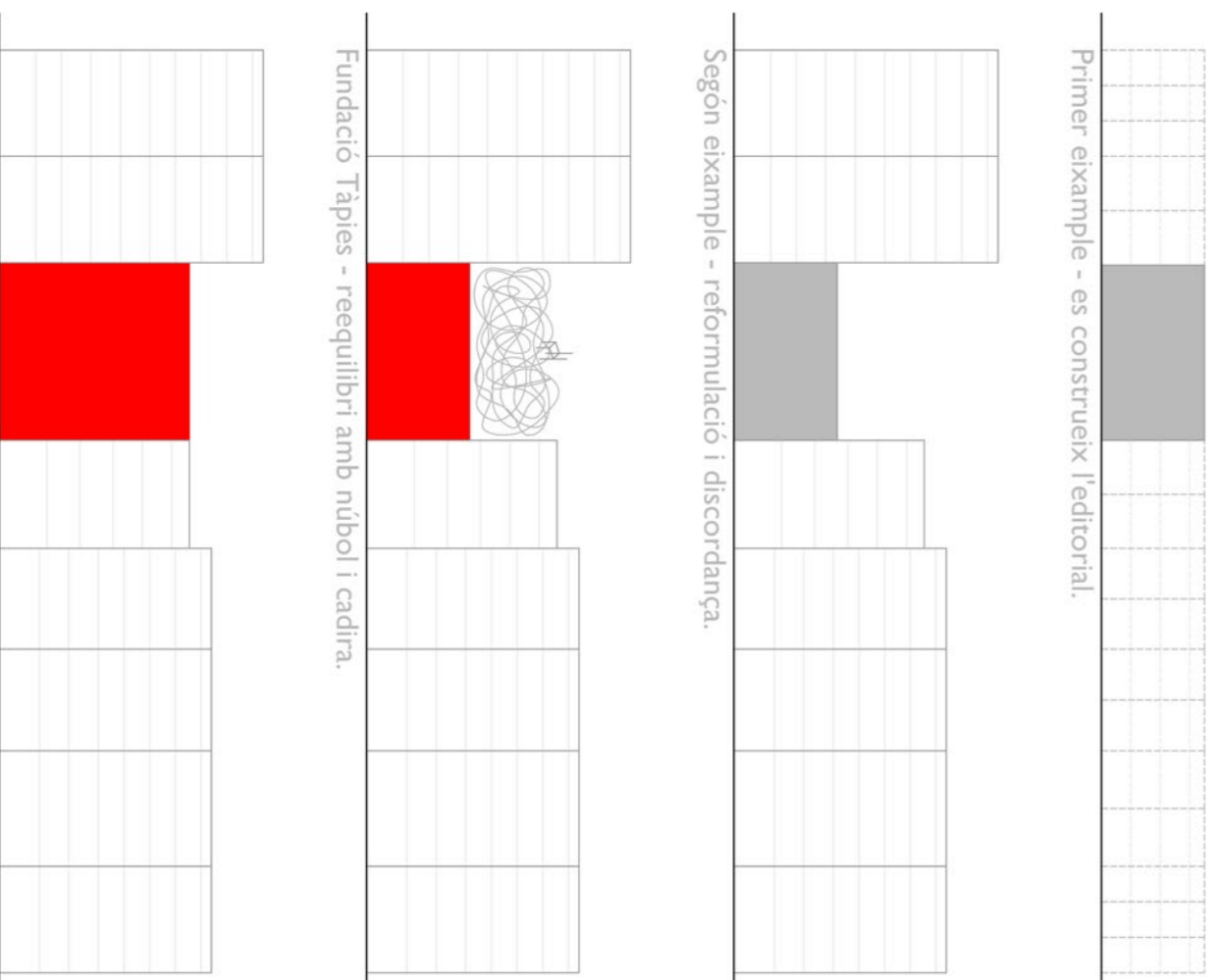
1/1,000

1/1,000

Pla Jorrín, Juan Miguel
Projecte fi de carrera - UPC - ETSAV - 2013

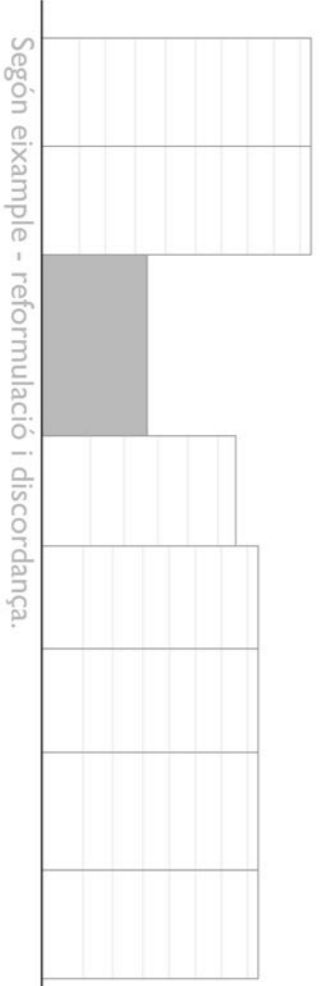
Tutor: R. Sauquet
Tribunal 4

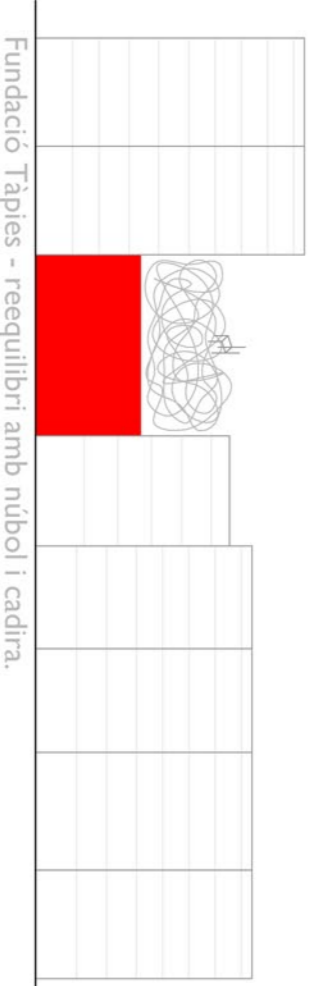
Ampliació - remunta i màxima ocupació.

Emplaçament, encàrreg i context
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21

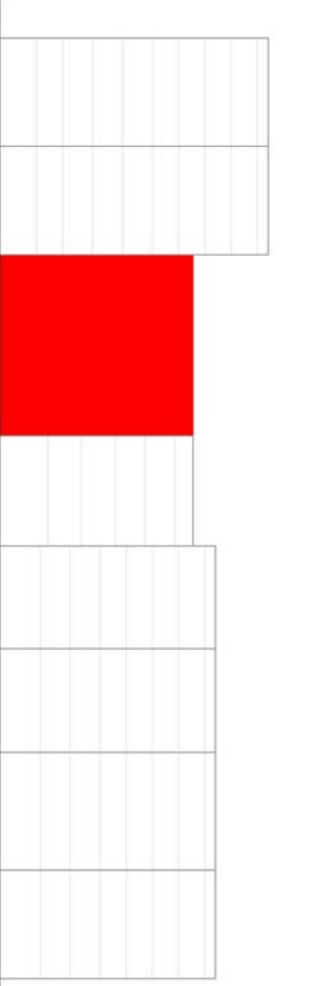
Primer exemple - es construeix l'editorial.

Segon exemple - reformulació i discordança.

Fundació Tàpies - reequilibrí amb nuvol i cadira.

El Pla Cerda, suggeriria una ordenació urbana que partia del barri antic i es desplegava en forma de retícules entrelaçades per carrers amples i entrecrusats per dos eixos diagonals, l'avinguda Meridiana i la Diagonal, i un eix horitzontal, la Gran Via.

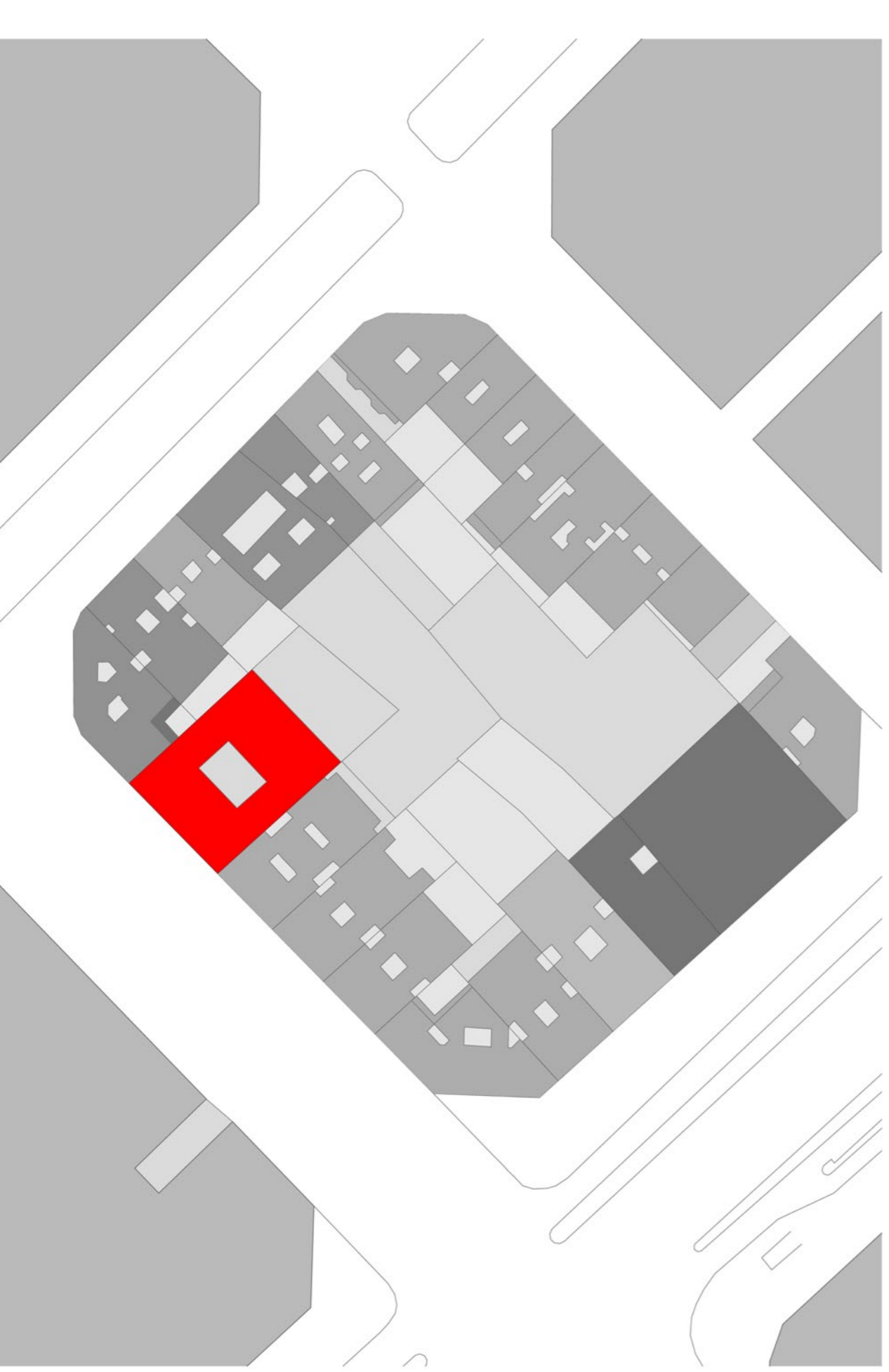
Durant els deu primers anys d'expansió de l'Eixample es va produir un creixement molt lent, però entre el 1870 i el 1886 el volum de les noves construccions augmenta considerablement. Es van introduir a poc a poc les primeres construccions comercials, com l'Editorial Montaner i Simon, construïda entre els anys 1881 i 1885.

A mesura que les activitats comercials van anar adquirint més protagonisme al centre del barri i la densitat de la població va anar augmentant, la tipologia de les construccions originàries de l'Eixample va desaparèixer per donar lloc a edificis molt més alts que van acabar ocupant també els espais destinats a zones verdes.

Com molts edificis del primer Eixample, l'Editorial Montaner i Simon té una altura corresponent a tres plantes.

Amb la intenció d'elevat l'altura de l'edifici, que havia quedat tancat entre les parets mitgeres de les cases contigües, i per subvertir-ne la nova identitat, va ser necessària una intervenció d'Antoni Tàpies, que va donar lloc a l'escultura que corona l'edifici, titulada Nuvol i cadira (1990).

L'escultura, que no s'imposà a la façana, sinó que d'alguna manera la sobrevoia per tal de no restar-li personalitat, s'ha constituït com a emblema de la Fundació.

Ampliació de la Fundació Tàpies
C/ Aragó, 255. Barcelona